

[Guldberg.]

men. Det kan man selvfølgelig gøre, og så lyder det ikke af så meget. Men jeg vender tilbage til det spørgsmål, som jeg har stillet nogle gange, og som finansministeren altså ikke har hørt: hvordan vil finansministeren forklare de mennesker, der ligger dér, hvor marginalbeskatningen er sådan, at de næsten ingenting får selv, når de sætter deres indtægt op, at de nu skal have forhøjet deres skattepligtige indkomst med et beløb, de ikke har tjent, for at betale skat af en indtægt, de ikke har haft, med en indtægtsstigning, som der ikke bliver noget nettoreultat ud af — for at sige det på en ny måde? Det er det samme spørgsmål, og det bliver aldrig besvaret. Det er det, vi vender os imod. Jeg synes, det er forkert at gå denne vej.

Hr. Henning Philipsen kører lidt i læ, og han har nok brug for, ikke mindst over for SFs hovedbestyrelse og andre interesse-rede kredse i hans parti, at få fastslået med syvtommersøm, at der ikke er tale om generelle husleje-forhøjelser. Jeg minder igen om, vores forudsætninger: det frie boligmarked, ingen generelle husleje-forhøjelser og derfor heller ingen generelle forhøjelser på parcel-husområdet.

Hr. Henning Philipsen har meget travlt med at få fastslået, at der ikke er tale om generelle husleje-forhøjelser, og jeg kan godt forstå det, for det er ikke rart for hr. Henning Philipsen og SF at skulle tage ansvaret for det. Men de stemmer jo eller har da i hvert fald lovet at stemme for en afgift på huslejen, der skal lægges oven i den omkostningsbestemte husleje, en afgift til staten på 2 pct., ikke af huslejen, men af ejendoms-værdien. Jeg har fået oplyst, jeg ved ikke, om det passer, men jeg har fået oplyst, at den normale fremgangsmåde ved vurdering af udlejnings-ejendomme ude omkring i landet er, at man går ud fra huslejen, og så ganger man med 10. Det er nok rigtigt, det kan også godt være, at man ganger med 12, det ved jeg ikke. Men hvis man ganger med 10, så kan jeg hilse hr. Henning Philipsen og sige, at så er den generelle husleje-forhøjelse, som han har lovet at stemme for, 20 pct. For 2 pct. af ejendoms-værdien må være 20 pct. af lejen. Hvordan vil man forklare ude i landet, det kunne jeg godt lide at vide, i det lange løb, at man ikke er gået ind for gene-

relle husleje-forhøjelser, men at man stemmer for en generel afgift, der lægges oven på huslejen og skal betales ud af de ejendomme, som kun skal have en omkostningsbestemt leje? Det bliver nu et kunststykke i det lange løb at holde til det.

Så skal jeg gerne vende tilbage til, hvor det er, vi skilles, også fordi man efterlyser et vist fælles grundlag for venstre, konservative og de radikale. Dette fælles grundlag blev jo lagt frem under forhandlingerne, og det er ikke så mærkeligt, at det så ud, som det gjorde. Dette fælles grundlag var de tre punkter, vi stillede op. I virkeligheden kan de på en måde kort beskrives som to.

Det ene var, at vi vendte os imod indførelse af husleje-regulering og alt, hvad dertil hørte, i de 207 kommuner, hvor den ikke var. Vi fik et forholdsvis imødekommende svar, og jeg er ikke i tvivl om, at det kunne det ikke være strandet på.

Det andet var i 2 punkter: kravet om at man ophørte med særlig støtte til det sociale boligbyggeri, hvad enten denne var direkte eller indirekte gennem en eller anden fordelagtig finansieringsordning, som de havde særskilt adgang til, og det var dette krav, socialdemokratiet ikke kunne tage.

Det er rigtigt, at venstre, konservative og radikale har holdt deres vande åbne. Vi har da ikke lukket af for en bred boligløsning her i folketingset. Hvis vi havde lavet en eller anden sammenrotning og var mødt op med tre fuldstændig stive programmer, der var fuldstændig ens og ganske uafhængige af den debat, der foregik i de tre forskellige partier, kan man nok sige, at vi ikke havde lettet de forhandlinger, der kom. Det er da rimeligt og naturligt, når vi er fem partier her, at vi hver for sig kan have nogle forskellige synspunkter. Kan vi finde noget fælles, så skal vi snakke om det. Sådan har det ligget indtil nu. Men da vi skal til for alvor at gå til forhandlingerne, trækker vi disse ting frem, og jeg nævner altså specielt den med de sociale boligselskaber. Den trækker vi frem og gør opmærksom på, at den for os er så væsentlig, at vi må have det afklaret. Det viser sig så, at den er så væsentlig for socialdemokratiet — og det var jo nok det, vi anede — at den kunne man ikke gå fra, den var absolut nødvendig.

Nu siger man her, også hr. Henning Philipsen, at vi vil myrde de sociale boligselska-